

**Wordt je als actrice/acteur vaak geplaatst in hetzelfde soort rollen? (stereotypering) zo ja, welke rollen zijn dat?
geef voorbeelden**

Een voorzichtige Ja. Ik vind het moeilijk om het onderscheid te kunnen maken tussen wat je als acteur zelf aangeeft en wat er vooraf wordt bepaalt. Ik moet zeggen dat vaak, richting de Nerd/seutje, onwetend persoon. Maar het kan ook zijn dat ik intuïtief hier sneller zelf in verglijd bevoordeeld. Heeft dan bevoordeeld te maken met uitvergroten van eigenschappen die ik op dat moment in me heb als acteur. bv onzekerheid ect...

Het valt me op dat ik vaak gevraagd word als de love interest te spelen. De jongere vrouw die vaak op een verleidelijke manier wordt ingevuld. Wat ik ook al heb meegemaakt is dat ik de rol van de 'zwakkere' persoon speel. De persoon die het leven niet meer aan kan, omdat een man het zwaar maakt. Een soort slachtofferrol.

Ik werd vaak in rollen geplaatst van de slechterik of de bitch. Ik vond dat niet zo fijn en wilde voor de verandering wat anders spelen en er werd mij gezegd dat ik beter pas doordat ik donker haar en donkere wenkbrauwen heb.

Gezien mijn leeftijd ben ik vaak in jongere rollen geplaatst. Ik denk niet dat het hier om een stereotypering of typecasting gaat. Dit lijkt me een louter praktische overweging.

ik word op zich niet vaak als hetzelfde type gecast, wel iemand die dicht bij mijn leeftijd staat uiteraard

Niet heel veel, maar wel al een aantal keer als domme meid gecast.

Ja, de bitch / slet / minnares

romantische rollen

**Ben je al in aanraking gekomen met seksisme op het theater?
deel je verhaal/ervaringen**

Als man spreek ik vanuit een buitenstaanderspositie. Seksisme lijkt vooral goed ingebakken in de stukken geschreven voor amateurgroepen. De grens tussen realiteit en fictie werd in sommige, maar uitzonderlijke gevallen overschreden door enkele collga's

op zich nog niet echt, het is logisch dat ik niet voor een mannenrol in aanmerking kom dus ik maak me daar ook niet te druk om

als mannelijke acteur moest ik altijd romantische rollen spelen door gebrek aan mannen.

Tot nu toe was meestal de aanleiding niet rechtstreeks gelinkt aan mijn gender.

Ja, omdat ik niet met mijn borsten bloot wou kreeg ik de rol niet.

Mannen die voorrang krijgen op de scène.

NEE

/

Ben je al in aanraking gekomen met discriminatie binnen theater?

Deel je verhaal/ ervaringen

Toen ik auditie (groepsauditie) deed voor een rol, werd er tegen mij gezegd dat ik te getypeerd ben (weer mijn uiterlijk dus). Terwijl ze ervoor hadden gezegd dat ik een van de beste kandidaten was en ik was de enige die chemistry had met mijn tegenspeler. Op dat moment wenste ik zo graag dat ik er anders uitzag, omdat ik dan die rol gekregen zou hebben. Toen ik ook musical studeerde werd er meer dan 1 keer opmerkingen gedaan over mijn gewicht en dat als ik op het conservatorium toegelaten zou worden, dat ik zou moeten afvallen. Ze zouden me daar 1 jaar voor geven zeiden ze, al had ik duidelijk gemaakt dat ik een eetstoornis heb en dat het moeilijk zou zijn, werd er niet echt begrip getoond, waardoor ik besloten had toch geen auditie te doen.

Waar vrouwen soms niet worden gecast voor reden omschreven als 'geloofwaardigheid van het personage' zit er naar mijn mening iets haaks. Niet in het theater an sich, maar onze samenleving in zijn geheel. Verder is er een opmerkelijke aanwezigheid van mensen met een 'allochtone' achtergrond. Waar het professioneel theater hard inzet op diversiteit, lijkt het Vlaams amateurtheater een bijzonder blanke aangelegenheid te zijn. Dat mensen met een andere ethnische achtergrond de weg naar de planken niet vinden kan ook te maken hebben met de soms flagrant racistische en xenofobische stukken uit vervlogen tijden die nog steeds worden opgevoerd.

Door de toegewezen rollen die je kan lezen bij de vraag over de stereotype rollen, heb ik vaak weinig te zeggen. Wanneer je rol niet echt de persoon is met de hogere status, werd die rol mij vaak als mens zijnde buiten het theater ook toegeschreven. Wanneer ik dan wel iets te zeggen had (een idee had) lachte ze het vaak weg.

Nee wel met stalking omdat we een koppel speelde

neen, blanke man = chille ervaring

NEE,

Nee

/

Hoe voelde je je bij deze ervaringen? Wat deed dat met jou?

Het is een moeilijke omdat je continu bezig bent met welke uitstraling je geeft (vooral op casting). Het is een balans die denk ik ieder individueel moet afwegen. Des al niet te min is het professioneel veld wel aan het verandering in positieve zin omtrent inclusie, rollen ect... Maar kanteling, als jonge mannelijke acteur heb je het, denk ik, niet al te moeilijk.

Het deed me erg twijfelen over mezelf. Ten eerste krijg je al een rol, waarvan je niet begrijpt waarom je die krijgt toegewezen. Daarna projecteren ze 'het zielige' en 'onzelfstandige' van die rol op je als

mens. Dat gaf me het gevoel dat ik als speler zelf niet veel zinnigs bij te brengen had. Ik voelde me een beetje een poppetje dat zelf niets te zeggen had.

Ik voel binnen mijn eigen groep een roep van een jongere generatie om verandering. Ik deel die mening vanwege het simpele feit dat amateurgroepen "volkstheater" willen brengen. Alhoewel ik die term soms nogal pejoratief vindt, lijkt het mij dat ik dan theater wil brengen voor het volk van 2023, niet dat van 1986.

Ik had het al moeilijk met te accepteren wie ik was, dit maakte het niet makkelijker. Vooral als mensen commentaar hebben over je lichaam. Het maakte me heel erg verdrietig en ik had mijn droom opgegeven daardoor. Musical is heel erg op stereotypen gericht en dat vind ik niets.

het werkt enorm op mn systeem, ik wil ook wel eens wat andere rollen spelen

Minder dan de anderen.

Ik speel niet meer

/

Wat vindt je van machtsverhoudingen binnen het theater? Hoe ga je hier eventueel mee om?

Moeilijk, zowel langs twee kanten. Het gevaarlijke vind ik, is dat je soms 'ongewild' subtiel een machtspositie krijgt, denk aan 3de jaars tegen over eerste jaar ect... En dat zonder dat voeling en bewustzijn mee te hebben dat je daar zonder je ervan bewust bent wel in moeilijkheden kan geraken. BV: (zij - boek van maaïke neuville) over je grenzen die overschreden worden zonder dat je daar bewust van bent. Dat maakt het enorm complex. Ikzelf heb het geluk om nooit echt 'slachtoffer' (hoe heftig het woord ook klinkt) geweest te zijn. Maar is een wezenlijk en groot complex probleem waar er wel aandacht aan besteed moet worden (Wat 'engagement arts' goed aan het doen is).

Ik kan er persoonlijk niet veel over zeggen omdat ik dat niet heb meegemaakt, maar ik vind het sowieso niet kunnen dat iemand met een machtspositie deze misbruikt. Of het nu gaat over dingen laten doen, wanneer het overduidelijk je grenst over gaat en die daar geen begrip voor toont, vind ik al te ver gaan. Het enige dat ik had meegemaakt is dat ik zei dat ik een bepaalde scène niet wou spelen door mijn verleden en dat het mij triggered. Het was vast goed bedoeld, maar er werd tegen mij gezegd dat ik mijn verleden achter me moet laten en mezelf moet uitdagen. Ik moest zo vaak over mijn eigen grens heen dat ik uiteindelijk een burn-out kreeg.

Ik geloof dat er al een enorme verbetering is tegenover vroeger. Maar toch merk je vooral nog veel stereotypering. Naar mijn gevoel is dat nog de basis van de meeste problemen. Doordat iemand je een bepaalde rol toewijst, creëert die een machtsverhouding. Dit beseffen theatermakers nog niet altijd. Ik probeer tegenwoordig goed duidelijk te maken in werk-contexten dat een rol en een speler twee verschillende mensen zijn. Zij horen dus ook niet op dezelfde manier benadert te worden.

Een stuk staat of valt met de regisseur en zijn controle over acteurs. Hij of zij werkt motiverend en begeleidend, maar moet zich ook bewust zijn van eventuele gevoeligheden van acteurs en publiek. Zeker wanneer er persoonlijke grenzen overtreden worden.

zolang er wederzijds respect is en er geen misbruik wordt gemaakt van de machtspositie vind ik het helemaal oké dat dit bestaat want het zorgt er ook voor dat er een goede show op poten wordt gezet

als een regisseur mijn grenzen pushed dan geef ik dit wel aan, zij moeten tenslotte blij zijn dat je dit vrijwillig doet en hier inzet voor toont. Ik ben ook niet bang voor conflict dus dat helpt

9 van de 10 vind ik het jammer genoeg verschrikkelijk. Ik kan er niet meer mee om

Zou niet mogen. Momenteel moet je er gewoon maar mee 'dealen'